

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXII.

V Celovcu, 6. avgusta 1903.

Štev. 32.

Vabilo.

Katoliško-politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem

priređi

v nedeljo dné 16. avgusta t. l.

shod

pri p. d. Miklnu na Ročici pri Kotmarivasi.

Začetek točno ob 4. uri popoldne.

Vspored:

1. Pozdrav.
2. Delovanje koroškega deželnega zbora.
3. Naš národní in politični položaj. — Za kaj se gre?
4. Raznoterosti.

S shodom je združena

cesarska slavnost

s slavnostnim govorom, petjem in prosto zabavo.

Pri slavnosti sodeluje slavno pevsko društvo „Drava“ iz Glinj in gg. tamburaši „Bisernice“ iz Celovca.

V slučaju skrajno neugodnega vremena se preloži ta shod in slavnost na nedeljo 30. avgusta.

Slovenci! pridite v prav velikem številu na važni shod in lepo slavnost, h kateri ima pristop in se uljudno vabi tudi slovensko ženstvo.

Odbor.

Leon XIII. †

Iz papeževga življenja.

Papež je imel navado, da se je kaj rad mudil v vatikanskih vrtovih, ne samo zaradi svežega zraka, ampak tudi, ker se je zelo zanimal za gojenje rastlin. Nekega dné je zapazil pri svojem izprehodu bršlin, ki je bil zelo slabo oskrbovan.

Dal je takoj poklicati vrtnarja San Cesare, da bi mu pokazal hirajočo rastlino. — „Z njim ne bo nič“, je dejal vrtnar. — „In zakaj?“ — „Kaj se hoče, Vaša Svetost, zemlja je preslaba.“ — „Vi ali ne veste, kaj govorite, ali pa si domišljate, da vam vse verjamemo, kar nam poveste“, mu je odvrnil papež. „Da bode te rastlino zopet poživil, treba vam je storiti samo to, kar vam bomo povedali.“ Papež je začudenega vrtnarja popolnoma poučil o hiranju bršlina in tako pokazal, da nima botanika zanj posebnih skrivnosti. Cesare je bil ves osupnen. Ko je papež odšel, je mrmral: „Ta ti zna poučiti ves svet, od prvega kardinala do svojega vrtnarja! On vé vse, ta čudni človek! Njega ni mogoče prekaniti.“

Nekega dné je prinesel list „Voce della Verita“ članek, v katerem so se slavile zasluge svetega Ignacija Loyola. Članek pa je bil dobesedno prepisan iz knjige: „Moderni jezuit“, ki je bila tudi vzprejeta v vatikansko knjižnico. Papež je pozval časnikarja k sebi in zelo laskavo pohvalil njegovo delo. Časnikar odgovori, da mu je veličastnost argumentov vdala tako lepe misli. Zatem mu papež podá neko knjigo s prošnjo, da naj mu bere odstavek, kjer je bila knjiga ravno odprta. Bil je baš isti odstavek, katerega je dobesedno prinesel omenjeni list! Lahko si mislimo, kako osupnen je bil časnikar, ko je moral brati „svoj“ članek. Nato ga je papež odslovil z besedami: „Pojdi in ne greši več.“

Oporoka sv. Očeta Leona XIII.

V nedeljo dné 26. julija, po šesti kongregacijski seji, odpri so oporoko sv. Očeta Leona XIII. Navzoči so bili pri ti priliki mnogi cerkveni dostojanstveniki poleg še drugih prizadetih oseb, kakor to zahtevajo predpisi. Oporoka je bila spisana dné 8. julija 1900.

Ko je pokojni sv. Oče najprej priporočil svojo dušo božji milosti, določa v oporoki to-le: Za dediča družinskega premoženja postavil je svojega nečaka grofa Ludovika Pecci. Iz tega premoženja pa je izvzeto vse imetje ležeče v rimskem Carpinetu in ki se je s spisom od dné 8. februarja 1900 izročilo sv. stolici. Ker je pokojni sv. Oče svojemu nečaku Rihardu Pecci že 13. februarja 1896 daroval, kar mu je namenil, se ga v ti oporoki nič ne spominja. Daroval pa je pokojnik sveti

Oče temu svojemu nečaku z omenjenim darilnim pismom del družinskega premoženja, ki se je takrat delilo. Drugim svojim nečakom in nečakinjam pa ni zapustil pokojni sv. Oče zaradi tega zdaj ničesar, ker je za nje še ko je bil živ zadostno skrbel. Konečno določa oporoka, da nima nobeden sorodnikov papeža nobene pravice do drugega premoženja, ki ga je zapustil, ker je vse ostalo premoženje, razun onega navedenega v oporoki, sveti Oče pridobil v lastnosti kot papež in hoče torej, da preide tako premoženje v last sv. stolice. Za izvrševalce oporoke so določeni kardinali Rampolla, Morenni in Cretoni.

Število izseljencev iz Evrope.

Izseljevanje je eno izmed najresnejših vprašanj, pred katerim stoji novodobni državnik. Saj je ljubezen do domačije vendar tako naraven, vsakemu človeku prirojen čut, da zapuščamo domovino le iz posebno važnih vzrokov, in čim dalje navzdol stopamo po družabni lestvici, toliko pristrčnejši je domovinska ljubezen in toliko večji strah pred tujino. Zato je preresebna prikazen, ako prijemajo velike množice ljudstva za potno palico in zapuščajo domačo grudo. Politični in verski prepripi so bili nekđaj glavni nagibi velikih ljudskih preseljevanj; danes so ti nagibi sicer še tudi velikega pomena na preseljevalno gibanje, vendar pa so zaostali za najodločilnejšim nagibom: družabno bedo.

C. kr. delavsko-statistični urad v trgovskem ministerstvu je objavil poročilo naseljevalnega odbora zedinjenih držav za l. 1902. Po tem poročilu se je zvišalo število priseljencev v zvezne države od 469.000 v letu 1901. na 619.000 v letu 1902. in sicer je znašalo število priseljencev:

	1901	1902
iz Laškega	136.000	178.000
„ Avstro-Ogerskega	113.000	172.000
„ Ruskega	85.000	107.000
„ Angleškega	46.000	46.000
„ Švedske in Norveškega	36.000	48.000
„ Nemčije	22.000	28.000

Prirastek je, kakor se razvidi iz tabele, najmočnejši pri nas, in naša država bo izkazala za leto 1903. najbrže največje število izseljencev v severno Ameriko.

PODLISTEK.

Izlet v Področčico.

(Potopisna črtica. — Napisal J. J.)

„Ta ni možak, ta ni za rabo, kdor tujih videl ni ljudi“, si mislim s pesnikom tudi jaz, ter se napotim z nekaterimi znanci in hajd — dol v Področčico! Na majhnem prostoru prebiva tam več tisoč tujih, neznanih ljudi, katere je veter ali pa vihar življenja od bogvé kod iz vseh krajev svetá skupaj nanesel. Oj ti Področčica, kako si sedaj spremenjena! Pred tremi leti še divje gorovje in skalnate globine, kjer so samo le lovci s puško in lesni delavci s cepinom in sekirami hodili, — kdo bi te sedaj, vsaj pod krivim naslovom „Bärengraben“, ne poznal? Daleč izven Koroške se zanima železničarski in drugi svet za predór ali tunel, ki ga tukaj že dve leti vrtajo skozi Karavanke. Slavni ministri iz Dunaja so bili tukaj na obisk in drugi imenitni uradniki in gospodje!

Iz Malnic jo mahnejo po najbližnji poti čez Podkraj, na levo, pustivši Št. Jakob, ki nam ni več tako prijazen in mil kraj, kot nekđaj v prejšnjih letih. Za posvetnim mamonom, za ljubim denarjem tamkaj vse dirja, vse se neprestano okoli zlatega teleta suče. Radi umazane sebičnosti, koliko truda v zavisti, razprtije in nasprotja! Vsaki bi rad po najkrajši poti hitro obogatel! Precej kamnata in od deževja izprana pot nas pelje v gorsko strmino navkreber, potem še kake pol ure skoz temni les in hladilno senco in glej, stojimo

že na Podkraju. Priblišči se nam nasproti novozidana „Orinova“ hiša, prav za prav novodobna, moderna vila. Seveda smo vsi ene misli, da mimo gostilne usmiljenega Samaritana ne smemo, preden se nekoliko ne ohladimo in okrepečamo. Solnčni žarki malega srpana niso zastonj tako vroče pritiskali na nas. Ene volje vsi, kakor malo kdaj, stopimo čez gostoljubni prag. Sprejme nas prav prijazno brhka, zala Rožanka, vitke rasti in očarajočih temnih oči, katera kraljuje kakor samotna, „očarana samica“ v tem rajskem kraju. Pa pogumna je ta Evina hči, kakor morda nobena njenih vrstnic na Koroškem! Ne samo pitnih glažkov v teh lepih prostorih žejnemu popotniku nalivati in v čedni štedilni kuhinji različne lonce in ranovce sukati in lačne nasitovati, zna ta junaška Amazonka, marveč tudi na smrtonosno orožje se spozna. Grozovitemu Hologernu sicer še ni z mečem glave odbila, kakor presrečna Judita, pa vendar brez vsega pomisleka potegne revolver in začne streljati, kedar je treba od žganja razburjene, besne in razgrajajoče barabarje ob polnočni uri zapoditi v beg. Seveda mora za te „vojne instrumente“ imeti tudi orožni listek.

Poslovimo se in še nekoliko sto korakov — glej — odpré se nam divni razgled! Pred nami razprostrta leži „Rožna dolina“ v svetlobi vse njene lepote, kakor nevesta v svatovskem lepotičju in čarobni krasoti njenih mladih let. Oj, tukaj je starodavna zibelj, staroslavni dom toliko vrlih slovenskih sinov, katerih imena še sedaj slovijo! Oj ti „Rožni dol“, ti paradiz slovenskega Korotana, zakaj si se nam toliko izneveril in si postal na vseh straneh sršenovo gnjezdo strastnih sovražnikov

in slovenskih renegatov? Ali kakó poje sloveči pesnik Preradovič?

„Sada znam, zašto plače majka Slava
Gradovi su neverni, a sini renegati!“

Ali se ne vjemajo te besede baš za sedanji čas in za nas Slovence?

Kmalu zagledamo tudi na desni strani od daleč cilj našega potovanja, „medvedovo jamo“ ali tunel, kateri požré v svoje nenasitljivo žrelo nebroj zlatih dukatov, pa tudi kakor „hidra“ pomandra precejšnje število ponesrečenih ljudi, za katere imajo pripravljeno posebno pokopališče. Kdor je pred tremi leti tukaj videl samo divje skalovje, goličave, pičlo obraščene peščene robi in šumno-peneči gorski potok, se ne more dosti načuditi, skoraj sploh ne vé, ali se znajde še na tistem mestu ali ne! Na vsakem griču in kotiču, na vsakem holmu in prostoru se vzdiguje ali ponosni gradič, ali vila, ali prijazna hiša in kantina, ali pa sloni pod pečovjem revna kočá bornega delavca, ali celó take stavbe iz trhlega lesa za trpine barabe, katere so bolj medvedovim brlogom podobne, kakor sploh prebivališču človeškega bitja. Oj ti mogočni denar, ti si tisti silni motor življenja, ki si tako hipoma nakopičil tukaj toliko množino raznih ljudi in tako neverjetno spremenil ta kraj! Vse mrgoli tukaj od jutra do večera, pa tudi od večera do jutra kakor v mravljišču. Razun domačinov Slovencev najdeš tukaj Hrvate, Primorce, Bovčane, Italijane, posebno Južno-Tirolce. Vsi ti so le uboga, revna para, sužnji kapitala, na katerih bledih prepahljih obrazih lahko zapaziš, da si morajo to, kar zaslužijo, res s krvavimi žulji in v vedni nevarnosti življenja prislužiti. Nekateri obrazi so zares ne-

Po národnosti je bilo lani 21·5% Slovakov, 18·8% Poljakov, 17·5% Hrvatov in Srbov, 13·7% Ogrov, 9·6% Nemcev, 7·5% Židov, 3·2% Čehov, 6·3% odpade na druge národnosti. Silovito je zastopan med izselniki slovanski živelj, kateremu pripada 68·5% vseh izseljencev. Tudi židov je jako veliko.

Dopisi.

Vetrinj. (Nekaj o našem županu.) Meseca junija letos so vsled strele pogorela poslopja posestnika Frana Majer p. d. Jazbeca v Voženci, občina Vetrinj. Pogorelec je bil zavarovan pri banki „Slaviji“ v Pragi, in se je že tretji dan po požaru cenila provzročena škoda od strani banke „Slavije“ v navzočnosti enega uradnika in tukajšnjega zastopnika „Slavije“, g. Prosekarja p. d. Razaja na Plešivcu, ker mora poškodovani poslopja takoj pozidati, če hoče krmo in žito spraviti pod streho. Zaradi tega, ker je poškodovanec denar nujno potreboval, nakazala se je odškodnina od strani banke „Slavije“ v najkrajšem času in se poslala pobotnica za podpis poškodovancu, zastopniku in občini. Ker je bila pa ta pobotnica slovenska, je naš župan, kramar g. Treffer, ni hotel podpisati. Poškodovani je šel dvakrat prosit g. župana, naj vendar podpiše, pa vse zastoj. Na to je šel v tretjič k županu Trefferju zastopnik g. Prosekar sam, in je prosil, naj vendar pobotnico podpiše, ker poškodovani denar za zidanje zelo nujno potrebuje, pa naš župan je rekel, da ne najde v celem Vetrinju nikogar, da bi mu raztolmačil slovensko pobotnico. (!) Na to je g. Prosekar vposlal pobotnico okrajnemu glavarstvu v Celovec s prošnjo, da potrebno ukrene, da bode vetrinjski župan kot predstojnik občine, to pobotnico podpisal, da poškodovani denar dobi; poškodovanemu pa je Prosekar posodil denar do časa, da župan pobotnico podpiše in denar pride. Vsak si bode gotovo mislil, da je ta naš župan g. Treffer trd Nemeec in da besedice slovensko ne razume. Pa temu ni tako; mož je Vetrinčan, zna kakor vsak tukaj dobro slovensko, in v svojej kramariji vse po slovensko govori z vsakim Slovincem, kdor pride k njem kaj kupiti. — To je pa res lepo početje, oče župan; ako nam Slovincem svoje slabo blago prodajate, govorite za naš denar vselej slovensko; če pa eden vaših občanov, čeravno ni Slovenec, v škodo in veliko potrebo pride, mu pa radi nedolžne slovenske pobotnice, katero nočete zastopiti, ker je vaš uradni jezik nemški, težave pri zidanju delati s tem, da mu denar zadržujete. Dajte mu Vi denar za pogorela poslopja, če nočete zastopiti slovenske pobotnice, in poškodovani ne bo drugje denarja iskal, ki ga tako krvavo potrebuje. — Občani, Slovenci občine Vetrinj! Letošnjo jesen imamo zopet občinske volitve; pokažimo tedaj tem našim nemčurjem, da jih ne volimo več, ker, če pridemo k njim kaj kupiti, znajo za naš denar dobro slovensko (saj so sami Slovenci), drugače pa delajo nam sitnosti zaradi slovenščine, kjerkoli morejo. Pristopimo tudi vsi, kojim potekajo zavarovalna leta, s poslopji h domači, pošteni zavarovalnici banki „Slaviji“ v Pragi, in naznanimo to nje zastopniku g. Matiju Prosekarju na Plešivcu, kateri je sam posestnik ter vselej in povsod zavarovancem rad in z veseljem

na roke gre. Saj je pa tudi ta naš domač zavod, banka „Slavija“, bogata, v Avstriji na drugem mestu stoječa, poštena in cena zavarovalnica, da se ne more nobena druga zavarovalnica pri cenah ž njo meriti. Nadalje ne kupujmo pri naših narodnih nasprotnikih, in ne nosimo svojega, trdo pridelanega denarja takim ljudem, kateri imajo za nas le psovke in grde besede. Tedaj, Slovenci, Vetrinčani! držimo se vselej in povsod gesla: Svoji k svojim!

Vetrinj. Pri c. kr. okrajnem sodišču v Celovcu vršila se je dné 25. julija t. l. obravnava zoper Jožefa Hartwiga, hlapca v Vetrinju, zavaljo žaljenja časti radi besed, koje je Hartwig rabil proti gosp. Matiju Prosekarju pri veselici Ciril-Metodove družnice pri Otovicu v Ilovljah dné 26. maja t. l., pri kateri obravnavi je toženec izjavil, da ni rabil v obtožbi stavljenih, razžaljivih besed proti zgoraj imenovanemu, in ni imel ne namena in tudi ne vzroka, koga žaliti, nakar je Prosekar odstopil od tožbe, Hartwig pa je plačal stroške. Preiskava zoper Jožefa Hartwiga radi nevarnega pretenja Antonu Otovicu pred shodom v pretilnem pismu, ki je bilo dobesedno objavljeno v „Miru“, je bila od strani državnega pravdnštva ustavljena.

Glinje. (Požar.) Na dosedaj nepojasnjen način je pred dnevi v gozdu Jakoba Zablachana nastal ogenj, ki se je nenavadno hitro širil. Jedino le požarni brambli iz Bajtišč se je zahvaliti, da je bilo mogoče ogenj udušiti. Skoro gotovo je zažgala zlobna roka.

St. Jakob v Rožu. (Razno.) Pri Drevljah je pri kopanju v Dravi utonil 15 letni fant Ulbing. — V predoru v Področici so iz mehkega gradiva prišli zopet v trdo pečevje. Dela zato zopet hitreje napredujejo. — Za poštarja tukaj je imenovan g. Karol Šuster.

Gozdanje. (Kat. slovensko izobraževalno društvo) je deželna vlada konečno potrdila, in sicer v lepi pravilni slovenščini. Pri deželni vladi v nemškem Celovcu znajo slovensko, pri naši občini v slovenski vasi in pri okrajnem glavarstvu pa ne znajo, ali pa — nočejo znati. No, za to pa bomo skrbeli, da bomo naš jezik večkrat dali vohati — nemškim nosovom. Društvo je naročilo že več iztisov „Mira“, „Slovenskega Gospodarja“, „Narodnega doma“. Saj je eden prvih namenov izobraževalnih društev, širiti omiko in gospodarsko izobrazbo med kmetiskim ljudstvom. To pa dosežemo vsaj nekoliko s tem, da damo kmetom strokovne liste. — Kakor hitro dobimo kakega govornika, popotujočega učitelja ali kako drugo učeno glavico, bomo sklicali večjo javno zborovanje. Več knjig in časnikov dobijo udje društva pri tajniku g. Maierhoferju.

Sv. Višarje. (Razno.) V zadnjem času smo imeli na sv. Višarjih razne imenitne goste. Dne 20. julija so prišli hribolazci iz Olomuca, Dunaja in Prage. Obnašali so se prav dostojno. — Dne 26. julija je bilo tu vse prenapolnjeno. Prišle so procesije iz Vrat, Kokovega in Naborjeta; tudi s Kranjskega jih je bilo mnogo. Procesije je slovensko sprejel g. zakristan J. Dobrovc, nagovor in slovesno sveto mašo pa je imel o. Maurus Rožman. — V preteklem tednu sta uničila trbiški lovec in gozdar vsa hribolazka znamenja iz Zajezere do Višarj in od Višarj pa do Ovčje vasi. Znamenja je z velikim trudom in stroški naredila zilska po-

družnica slovenskega planinskega društva. Kdo je dal gozdarju ta ukaz, še ne vemo, pač pa bomo poizvedeli. Dobro bi bilo, ko bi slovensko planinsko društvo takoj vložilo pritožbo. To bi Nemci vpili, ako bi slovenske občine na Gorenjskem isto storile napram nemškemu „Alpenvereinu“! — Tukajšnji trgovci se pritožujejo, da Slovenci, posebno Ljubljancani, vedno zahtevajo podobice, tablice in druge spominke izrecno le z nemškimi napisi. Ko bi Slovenci le to blaženo nemščino tako ne častili! — Vreme imamo sedaj krasno. Vabimo za Marjijo vnete Slovence, da nas prav pogosto obišejo.

Sv. Višarje. (Hajlovska nestrpnost. — Vreme.) Ko sem zadnjič poročal, kako peče nasprotnike slovenska turistika, nisem si mislil, da bi moral v tako kratkem času objaviti novo dejanje onih, ki pravijo, da se bojijo le Boga in drugega nobenega na svetu. Trbiški gozdar je namreč ukazal, da se morajo vsa znamenja slovenskega planinskega društva ob potu iz Višarj v Zajezero odstraniti, kar se je tudi izvršilo dné 24. julija. Delavca, ki je kresal rdeča in modra znamenja raz peči in dreves, je spremljal gozdni čuvaj, ki se mu je prav neprijetno zdelo, ko sta ga slučajno iznenadila dva višarska duhovnika. Zakaj se je to storilo? Odgovarja se, da zato, da bi se od turistov ne izplašile divje koze in druga divjačina. Gotovo čisto prazen izgovor, če pomislimo sledeče: Nemško planinsko društvo je že pred leti dalo omenjeno pot napraviti in jo zaznamovalo z modrimi znamenji. Zakaj pa ni bila takrat divjačina v nevarnosti? Pastirji pasejo v tem kraju svoje črede; zakaj njim tega ne prepovedo? Omenjeno pot so rabili turisti in drugi že od nekdaj; zakaj pa niso dali napraviti napisov: „prepovedana pot“ že poprej? Slednjič so odpravili znamenja tudi proti Ovčji vasi. Ovčanom menda vendar ne bodo mogli prepovedati edine poti na sv. Višarje. Toda morebiti si misli modri gozdar, da si bodo Ovčani skupno kupili „luftbalon“, da jim ne bo treba več po zemlji hoditi. Iz navedenega se jasno razodeva edino le nestrpnost nasprotnikov. Sedaj še le, ko so „manjvredni“ Slovenci prišli zraven in poti popravili, je divjačina v nevarnosti. Čudna zares mora biti taka divjačina, katera se boji Slovencev — Nemcev-hajlovcev pa ne! — Ravno ko pišem te vrstice, 30. julija, tukaj strašno sneži, kakor v decembru. Včeraj je bil silen vihar z dežjem in gromom; črno zastavo, ki je plapolala raz cerkveno streho, je odneslo v dolino; ponoči je vihar odtrgal okno na zakristiji in ga vrgel na tla. Padavine (dežja) imamo ta dva dni 63 cm³; toplina (temperatura) znaša danes ravno 0°. Toda upamo, da bo potem tim lepše vreme!

St. Pavel na Zili. (Knjige družbe sv. Mohorja in — naša učitelja.) V eni zadnjih števil „Freie Stimmen“ znesla je neka nemčurška kukavica svoje pristno „nemško“ jajce. Kdo je, vemo dobro; saj je nam še vsem znano, kako se je v gostilni naš podučitelj Cajhen hudoval čez knjige družbe sv. Mohorja, češ, da niso za šolske knjižnice. Toda k dopisu v „Freie Stimmen“! Gosp. dopisnik! Dajte odgovor! Od kedaj so knjige družbe sv. Mohorja „Volksverdümmungsbücher“? Veseli nas pa zelo izjava, da sta oba učitelja — strmite nad nemškimi imeni — Kovačič in Cajhen „stramm fortschrittlich“. Radi verjamemo, da z

kako neznani, grozni in včasih se jim zablise iz temnih oči, kakor sovražni blisk anarhistov, da se jih lahko ustrašiš pri belem dnevu. Slišal sem, da Hrvate prav lahko razločiš že od daleč po njih širokih ušeticah, katere štrlijo naravnost proč od glave, kakor perrnice. Lahe pa tudi takoj spoznaš po njih zarujavelem temnem obličju. Izmed vseh prebivalcev se kakor povsodi tako tudi tukaj najbolj počuti tako imenovani „Herrenvolk“, pa tudi neizogibni ljudje Abrahamovega rodú. Iz Nemcev in židov se večidel rekrutirajo tisti, kateri imajo mastne službe in prebivajo v lepih vilah, kakor gospodje podjetniki, inženirji, različni uradniki, pisarji, restavratérji in takšni ljudje, ki so z železnico v ožji dotiki.

Ravno pred vhomom 8 metrov širokega predora srečamo znanega delavca našinca, ki nam pripoveduje, da je jama že 2070 metrov daleč izvršana in dodelana, in da bode na koroški strani že v kakih 18 mesecih izgotovljena. Gospodom podjetnikom se torej ne bode treba bati, da bi zaradi zakasnjene izvršitve morali 30.000 kron globe na dan plačevati. Ali je vse to res, ne vem. Delo sedaj zopet počasneje napreduje, ker so v sredi gore, — kdo bi si to mislil — namesto trde skale prišli so na mehki, krhki, mokri material. Delavci morajo zopet, kakor iz začetka, s krampom in lopato kopati, stroji za vrnanje pa zunaj predora brez dela stojé. V jami morajo sedaj zopet vsako stopinjo nasproti z močnimi hlodi in stebri podpreti ali „polcati“. Minerji, zidarji in tesarji, kateri v predoru delajo, zaslužijo na šiht po 5 kron, izplača se jim vsaki mesec. Sama beljaška okrajna bolniška blagajna vleče od delavcev vsaki mesec

okoli 14.000 kron in vzdržuje tukajšnji špital in doktorja-zdravnika.

Od predora na obéh stranéh „Področice“ se vijeta visoka nasipa že daleč naprej, eden proti Celovcu, drugi proti Beljaku obrnjen, na katerem električne lokomotive vozijo po 20 in več vagonov naenkrat materijala iz predora; v predor nazaj pa kamen iz kamenoloma za zidanje oboka. Električna žene tudi motorje v železniški fabriki in daje luč za razsvetljavo. Tukaj zapazimo torej, da smo že v „dobi elektrike“, kakor se bode to stoletje imenovalo. Parna sila se mora sedaj umakniti elektriki povsodi, kjer je zadosti vodne moči, kakor ravno tukaj. Zares vredno je pogledati tudi električno tovarno, v kateri se ta čudezna, nevidna električna sila izdeluje.

Ura je že dvanajst — poglejmo torej v kako gostilno, katerih je dva in dvajset in katere gostoljubno, rade in točno postrežejo vsakemu lačnemu ali žejnemu. Sli smo memo imenitnega „Eisenbahn-Restaurations“-a, iz katerega je ravno prav zmahno dišalo, da so se nam že sline cedile; sli smo k našincu, znanecu v kantino „R. Fritz“, kjer smo prav po ceni južinali, in zraven hripavi gramofon poslušali. Potem, ko smo še „Fridelj“-novo gostilno obiskali, smo se obrnili nazaj odkoder smo prišli. Že smo nekdanjim fužinam skoraj pete odnesli, naleteli smo še na „Čudna“. Da, zares je „Čuden“, ker memo Čudna naprej ne moreš, na tako prijetnem kraju ima svoje mreže nastavljene! Prijazen vrt te vabi — tudi kegljišče je zraven in „Ringelspiel“ za majhne in za velike otroke! En brivec ima tukaj svojo brivnico in tudi fotograf je tu nastavljen. Obadva sta takoj pripravljena, ako

bi želel biti „moderno“ gladko obrit, pa zraven tudi naslikan. Slišal sem pri Čudnu med drugim, da so enega slovenskega delavca Šimena Fus, katerega je v jami zasulo ter mu glavo razbilo, prsi zmečkalo in nogi zlomilo, hoteli za slovo bolj slovesno k pogrebu spremiti in sploh ponesrečenemu bolj izvanredno posledno čast izkazati. Ker pa železničarji lastne godbe nemajo, so najeli godbo od „Ringelspiel-a“. Ti godci pa, ki so le bolj navaženi in izurjeni, da ljudi skupaj zbobnajo, so bili menda v zelo neprijetni zadregi, kaj bi rajnemu pokojniku na poslednjem potu zagodli. Prešine jih pa hitro modra misel! Zagodli so — „die Wacht am Rhein — lieb Vaterland magst ruhig sein“ ter so jo nekako bolj resno in v počasnejši tempo zavijali. Mislili so, da „trepasti“ Slovenci itak ne bodo zapazili, in so jo godli srčno naprej. Ponesrečenec se sicer ni vzbudil in okoli pogledal, v katerem „rajhu“ se kar na enkrat nahaja, — pa vsaj to vemo sedaj, da je: „die Wacht am Rhein“ ne samo za Nemce, temveč tudi za Slovence, za žive in mrtve!

Zadosti sedaj o tem potovanju v „Bärengraben“! Prišel bo čas, pa bodemo ta „medvedovi graben“ veliko ložje in hitreje obiskati mogli, kedar bode črni kosmatinec — grozni medved, enkrat iz prevrtane jame z velikim hruščem pripihal, svoje rdeče oči — ki se po noči kakor požrešni ogenj žarijo — proti nam obračal in zraven iz svojih kajajenih, sajastih nosnic goste megle kviško brizgal. Takrat bodemo iz Beljaka v Trst na brzovlaku v štirih urah na južino se vozili, memogredé Področice gledali in na večer že domá lahko večerjali.

veseljem vlečeta ali hočeta pri nas vleči nemško-nacionalne gare, a naše ljudstvo je trezno dovolj, da previdi, kje ima svoje prijatelje. Dopisnika seveda boli, da nobeden učitelj ne ve, kdo je knjige naročil. Da g. C. ne vé, verjamemo; saj takrat, ko so se zapisovali udje, je gospodič še trgal hlače na klopih in si nabiral „modrost“, da popravi škodo, katere bi napravili „Volksverdummungsbücher“. Res, grozna nesreča se je zgodila! „Sramota“ za št. Pavelčane, da si upajo naročiti za slovenske otroke — slovensko berilo! Kdo bo vrnil „pošteno“, nemčursko ime našej šoli? Vse nam pa kaže edino le, kake so naši učitelji! Slovenskih mater sinovi — in vendar! Pri takih rečeh vidi se nujna potreba „Učiteljskega doma“, ki nam bo vzgojil res prave, slovenske učitelje, ki bodo imeli srce tudi za svoj rodni jezik, za svoje slovensko ljudstvo!

Šmarjeta pri Velikovcu. (Sv. maša-zadušnica) za sv. očeta Leona XIII. darovala se je pri nas dné 27. julija. Povabljeni so bili uradno tudi občinski zastop in krajni šolski svet iz Važenberga, in veste kaj se je zgodilo? Povsod poudarjajo ti ljudje svoje krščanstvo (?), a k sv. maši prišel je jedini občinski predstojnik. No, ko bi bili Velikovčani napovedali pri nas kak ropot, tedaj bi bili pa pač vsi po koncu od župana do zadnjega hlapca! Se dobro poznamo!

Šmihel pri Pliberku. (Gorotanova slavnost.) S svojimi nastopi je pevsko in tamburaško društvo „Gorotan“ pokazalo zopet, da je kos svoji nalogi. Ravno pa, ko so se naši fantje sedaj toliko izurili v petju in tamburanju, da smejo povsod neustrašeno nastopiti, bliža se konec. Pevovodja in trije drugi odidejo v vojaško suktnjo — tamburaški vodja g. Dragotin Gobec nas pa namerava zapustiti ter si poiskati drug kotichek. — Zato je sklenil društveni odbor prirediti zadnji nastop pod sedanjim vodstvom za odhodnico vsem sotrudnikom, ki nas v kratkem zapusté, dné 16. t. m. pri Žlokarcu v Štebnu. Ravno 10 let je tega, kar se je društvo ustanovilo, in ravno 16. avgusta 1903 bo najlepša slavnost, ko se bo obhajal 10letni jubilej. Ker se nam torej ta dan obeča lepa poštena zabava ter tudi dosti smeha — počastimo torej vsi Slovenci Podjunske doline in iz bližine vrle Šmihelske pevece in tamburaše, da jim ostane ta zadnji nastop v lepem spominu, ko bodo nosili

„Puškico nabasano
Sablo pa pripasano.“

Hamborn na Nemškem. (Slovenci na tujem.) Preteklega leta se je tukaj ustanovilo društvo sv. Barbare za slovenske rudarje. Meseca julija je prečastiti gospod münsterski škof potrdil društvena pravila in je tukajšnjega duhovnika imenoval za predsednika. Tako je naše društvo postalo cerkveno društvo. Dné 16. novembra je imelo društvo blagoslovljenje svoje zastave; pri tem je bila procesija in nemški rudarji sv. Rafaela so na odru lepo predstavljali več zanimivih stvari. O božiču smo imeli božično slovesnost z božičnim drevescem, na velikonočno nedeljo pa smo prvič igrali tombolo. Meseca januarja nam je „slovenska krščansko-socijalna zveza“ poslala zastonj nad 500 slovenskih knjig za ustanovitev društvene knjižnice. Narodne časnike beremo v neki gostilni in sicer „Slovenski list“, „Slovenski Gospodar“, „Naš dom“ in „Mir“. „Domoljuba“ in „Bogoljuba“ je nekaj udov naročilo. Obhajali smo tudi papeževo 25letnico Leona XIII. Ob nedeljah se je večkrat vršila popoldne božja služba v materinem jeziku, ki jo nam je napravil naš g. predsednik, župnik Köster, rodom Nemeč, ki se je zelo dobro priučil slovensčini. V nedeljo dné 26. julija smo zopet imeli veliko veselje; obhajali smo namreč prvo ustanovno slovesnost. G. predsednik je imel kratek govor v slovenskem jeziku; med drugim je tudi rekel, da bo v kratkem potoval v slovenske dežele, da se nauči še bolj slovenskega jezika. Potem smo igrali tombolo, in sicer z domačimi kartami, ki smo jih dobili iz domovine. Na to pa je bila gledališka predstava „Dr. Vseznač“. Vsi igralci so prvič na odru nastopili, pa vendar so celo predstavo izvršno izvršili. Gospod predsednik je bil poskrbel za lepe igralne obleke. Vsi rojaki, ki jih je mnogo prišlo na slovesnost, so se zelo veselili. Želeti je, da bi se jih še več pridružilo našemu društvu, ki je prvo slovensko društvo na Nemškem.

Novičar.

Na Koroškem.

Osebné novice. V Rožeku je umrl župan Alojzij Zimek, oskrbnik kneza Friderika Liechtensteina, v starosti 70 let. Stalno nastavljena je v št. Jakobu v Rožu dosedanja provizorična učiteljica gspđ. Olga Šivic. — Podpredsednik celovškega deželnega sodišča, g. dr. O. Heis, je stopil v pokoj. — V Beljaku se je dné 5. t. m. poročil gosp. dr. Matko Potočnik z gospodično Juliko Lapuš.

Papeža imamo!

Pij X.

V torek 4. avgusta, na dan sv. Dominika, ob 3/4 12. uri popoldne se je nad vhodom v cerkev sv. Petra prikazal velik križ. Iz Vatikana je prišel, spremljan od duhovščine, kardinal Machi in glasno je zaklical množici, ki je čakala na trgu sv. Petra:

„Naznanjam Vam veselje: papeža imamo, pre-vzvišenega in prečastitega gospoda **Jožefa Sarto**, ki si je pridejal ime **Pij X.**“

Z veseljem sprejema katoliška cerkev poročilo, da ima zopet svojega poglavarja.

Papež Pij X., prej kardinal Jožef Sarto, je bil patriarh beneški. Porodil se je dné 2. junija 1838 v Riesi na Zgornjem Laškem. Leta 1884. je postal škof, dné 15. junija 1893 kardinal in patriarh v Benetkah.

Kardinali so se k volitvi papeža zbrali v petek 31. julija zvečer. V soboto so volili prvokrat. Četrtri dan je bila volitev končana.

Bog živi in ohrani Pija X.!

Duhovske zadeve. Č. g. Anton Žak, župnik v Hodišah, je prezentiran na župnijo Poreče ob Vrbskem jezeru. Župnija Hodiše je razpisana do 12. septembra.

Celovške novice. Deželni zbor je v svojem zadnjem zasedanju sklenil postaviti 10 milijonskega posojila, katera je sedaj dobila najvišje potrjenje. Med celovškimi mestnimi očetmi vlada vsled tega seveda veliko veselje, ker sedaj bodo lahko hiše podirali in zidali nove ceste, sploh kratko rečeno, denar razpisali, kakor se jim bode zljubilo. — Zadnji četrtek vršil se je na vrtu pri „Sandwirtu“ dobrodelen vojaški koncert na korist pogorelem na Muti. Došli so gostje tudi iz dežele. Zastopane so bile razun vojaščine tudi vse civilne oblasti in duhovščina. Čisti dobiček znaša nad 900 kron.

Drobiž. Na Spodnjih Krčanjah so dobili poštno oddajnico, ki ima trikrat na teden poštno zvezo z Grebinjem. — 45 let stara Marija Dobernik v Porečah na Gori je tako nesrečno padla pri trgatvi črešenj raz drevo, da je tekom 3 dni umrla. — Pri zidanju protestantske cerkve v Beljaku padel je delavec Šimen de Lenardo iz Udine raz streho in se nevarno pobil. — Na potu k zdravniku je v Starem dvoru nanaglomla umrl 36letni Peter Kestl iz Poreč.

Po slovenskih deželah.

Ljubljanski župan g. Iv. Hribar tožen. Govorec o turnarskih slavnostih v Ljubljani v neki seji mestnega zbora je župan Hribar med drugim baje rekel, da so se častniki, ki so se teh slavnosti udeležili, pasivno vedli, ko so turnarčki začeli snemati tudi črno-zolte (avstrijske) zastave, potem, ko je policija na njegov ukaz odstranila iz-zivajoče nemške zastave. Zaradi tega so vložili dotični častniki proti g. županu Hribarju tožbo zaradi razžaljenja časti. Ker se je pa ta tožba vložila še-le sedaj, so nekateri mnenja, da so jo vložili častniki na migljaj višje vojaške oblasti. Če je pa to res, svetovali bi višji vojaški oblasti, da pazi v prvi vrsti na to, da se ne bodo častniki tako pogosto udeleževali nemških veselje na slovenskih tleh, veselje namreč, ki nosijo na sebi odkrit značaj političnih izzivanj nasproti Slovincem.

Križem sveta.

Novi skupni finančni minister. Za skupnega finančnega ministra in upravitelja Bosne in Hercegovine je mesto umrlega Kallaya imenovan dosedanji poslanik v Atenah, baron Burian. Zaprisežen je bil dné 29. julija v Ischlu, kjer sedaj biva cesar. Baron Burian, rodom Madjar, je zet bivšega ogerskega domobranskega ministra Feyer-varya in je star 53 let. Burian bo vodil upravo Bosne in Hercegovine v Kallayevem smislu, to je v smislu protislovanskega madjarskega nasilstva.

Škandal in vihar v ogerskem državnem zboru. Na Ogerskem so razmere vedno hujše, ker Košutova stranka neče dovoliti proračuna, dokler se ne vpelje mažarsko povelje v armadi. Da premagajo opozicijo, so začeli na Ogerskem s podkupovanjem, kateri škandal se je v državnem zboru razkril minul teden. Pokazalo se je, da Khuen-Hedervary dela s tem, da podkupa poslance, kateri mu delajo opozicijo. Ta slučaj bo brzkone odločilno vplival na ogersko parlamentarno (državnozbornsko) življenje, a je poleg tega tudi velevažen za pre-

sojanje vladnega sistema avstrijske politike med Jugoslovani sploh in med Hrvati še posebej. Ta slučaj daje nam ključ v roke, da moremo prav presojati Khuenovo državniško umetnost in nam popolnoma razrešuje uganjko, kako da je mogel Khuen, vkljubo svoji, Hrvatsko moralno in gmotno uničujoči politiki, vzdržati se dvajset let na stolu hrvatskega bana. Slučaj je ta: Člen neodvisne stranke, poslanec Papp, govoril je v seji poslanske zbornice o slavnostih povodom otvoritve Rakoczyjeve razstave in obsojal postopanje častništva, ki se teh slavnostih ni hotelo udeležiti. Začel je potem govoriti o korupciji, s katero se skuša škodovati deželi, in je v potrdilo tega, kar je rekel, zapustil med govorom svoj prostor ter se podal h mizi zborničnega predsedništva, na katero je položil 10 bankovcev po 1000 kron in izjavil, da se ga je hotelo s tem denarjem podkupiti, naj bi v zbornici ne izustil nameravanega in že prej napovedovanega govora ter naj bi za nekoliko dni zapustil Budimpešto. To razkritje je v zbornici povzročilo silno razburjenje, in od vseh strani so od Pappa zahtevali, naj pove, kdo da mu je izročil denar. Nato je Papp izjavil, da mu je denar izročil bivši opozicijski poslanec Martin Dienes, pristaš Košutov. To kaže, da igra denar na Ogerskem pri poslancih veliko ulogo. Papp je rekel, da mu je Dienes izpovedal, da nastopa po nalogu nekega ministra, ki je zapričel veliko korupcijsko gibanje, da bi se na ta način premagalo obstrukcijo. Podpredsednik poslanske zbornice je na to izjavil, da v imenu zbornice vzprejema izročeni 10 tisoč kron in je to zadevo izročil posebnemu odseku. Za poslancem Pappom, govoril je poslanec Lovaszy, ki je tudi pripovedoval o nekem poskusu podkupljenja, ki se je pa izvršil proti upravnemu voditelju lista „Magyarország“, Viljelmu Sumegi, katerega je hotel podkupiti urednik nemškega budimpeštanskega lista „Budapester Tagblatt“ Artur Singer. Opozicijski poslanci so potem zahtevali, naj se takoj preišče, od kje izvira denar za podkupovanje opozicijskih poslancev in da se pred rešitvijo tega vprašanja zbornica ne sme baviti z nobeno drugo zadevo. Poslanec Olay je ministerskega predsednika grofa Khuena naravnost obdolževal, da je on udeležen na podkupovanju, katero se hoče prav po načrtu izvršiti. Značilno za značaj grofa Khuena je dejstvo, da je kljubo velikemu viharju, ki je vsled teh izjav opozicijskih poslancev vladal v zbornici, hotel izvršiti svoj načrt proti obstrukciji in je vstal, da bi predlagal, naj se prekine razprava o programu nove vlade, ter zaprične razprava o proračunskem provizoriju. Opozicijski poslanci pa so proti tej nameri grofa Khuena nastopili z obstrukcijo in mu niso pustili priti do besede. Slednjič je ministerski predsednik izročil svoj spisani predlog zborničnemu zapisnikarju, kateri ga je izročil potem predsedujočemu podpredsedniku Tallianu. Ko so opozicijski poslanci to videli, naskočili so predsedniški sedež, iztrgali iz rok listek s predlogom ministerskega predsednika in potem ta listek raztrgali. Kako se je seja, ki je trajala potem deloma kakor javna in deloma kakor tajna, nadalje do tričetrt na eno po polnoči vršila, ne bomo pripovedovali, ker nam tega prostor našega lista ne dopušča, marveč omenimo le to, da je Khuen kljubo vsem naporom obstrukcije s pomočjo nasilstva slednjič vendar le prodril s svojim predlogom. In Khuen bi prenehal biti Khuen, ako bi ne postopal tako, kakor se je izkazal v seji: Nasilstvo in korupcija bilo je njegovo resnično geslo tekom 20-letnega vladanja na Hrvatskem in s pomočjo nasilstva in korupcije obdržati se hoče tudi na sedežu ogerskega ministerskega predsednika. Razlika bo le v tem, da bo Khuen na Ogerskem mnogo mnogo prej dogospodaril, nego je dogospodaril na Hrvatskem. Dognalo se je, da je Dienesu dal denar guverner (predsednik) Szapary na Reki, najboljši prijatelj Khuen-Hedervarya! Vso stvar zdaj natančno preiskuje posebna komisija. Kakšne posledice bo imel nečuvni škandal ne samo za Ogersko, marveč za vse naše cesarstvo, — zna Bog!

Grozna toča je pobila celo vrsto okrajev v južnem delu kraljestva Češkega. Cele, neizmerne, nepregledne planjave so spremenjene v puščavo. Vse obseže, ki je bilo v pravem pomenu besede zasuto z grozno točo, meri 6400 kvadratnih kilometrov, a prizadeto je po nesreči kakih 500.000 duš. To je 13. del od vsega prebivalstva Češkega. Na tem ogromnem ozemlju je vse uničeno; nesreča je bila tako silna, da ostane nepozabna v gospodarskem življenju Češke. Takega naravnega dogodka morda ne pozna zgodovina Češke. Ali ni bila uničena samo žetev, ampak tla sama so tako razdejana, da po nesreči ne bi bil mogel nikdo uganiti, kaj je bilo nasejano. Toča je padala kakor jajca debela po vsem tem ogromnem ozemlju. Vihar pa je bil tolik, da je drevje ruval iz zemlje. Samo v političnem okraju Strakoniskem so izvedenci cenili škodo na šest milijonov kron. V okraju Pisek znaša škoda več milijonov. Škode na vsem ozemlju seveda ni možno preceniti, ali to je gotovo, da bo

znašala več deset milijonov. V mestu Pisek znaša n. pr. škoda samo na občinskem imetju kakih 200.000 K. Z eno besedo: nesreča je bila to, koje posledice bo ljudstvo občutilo mnogo let.

Slovenci, spominjajte se Velikovške šole!

Vabila.

Izvanredni občni zbor „Zveze slovenskih posojilnic“ se bode vršil v soboto, dne 8. avgusta t. l., ob 2. uri popoldne v „Narodnem domu“ v Celju. Dnevni red: 1. Prenaredba društvenih pravil vsled zakona od 10. junija 1903, drž. zak. št. 133. 2. Osnovanje denarne centrale za v „Zvezi“ stoječe zadruge. 3. Razni nasveti.

Opomba. Pri občnem zboru ima vsaka v „Zvezi“ stoječa posojilnica le en glas ter sme biti zastopana po pooblaščenju. Udeležiti občnih zborov se sme pa tudi vsak član v „Zvezi“ stoječe posojilnice, toda le pri posvetovanju, ne pa pri glasovanju.

Pevsko in tamburaško društvo „Gorotan“ iz Šmihela priredi dne 16. avgusta 1903, ob 4. uri popoldne, na prostem pri g. Ferdinandu Krajgerju p. d. Zlokarju v Štebnu pri Globasnici veselico kot 10letni jubilej svojega obstanika. Na vspeh je tamburanje, petje in razni govori. Ker bode to zadnji javni nastop „Gorotancev“ — za letos, vabi k najmnogobrojnejšem obisku

Loterijske številke od 1. avgusta 1903.

Dunaj	38	70	45	21	65
Gradec	52	58	65	53	64

NAZNANILA.

Kuharica za župnišče se išče.

Ponudbe naj se pošiljajo na uredništvo „Mir-a“.

Lepa, novo zidana hiša

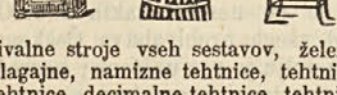
poleg pliberškega kolodvora, še deset let brez davka, se prodá. Več se izve pri **Mariji Piko**, hišna št. 25, v Drvesivasi, pošta Pliberk na Koroškem.

Ivan Schindler, Dunaj III/1

pošilja že veliko let dobro znane

stroje vsake vrste

za poljedelske in obrtne potrebe!

mline za sadje, mline za grozdje, stiskalnice za sadje in grozdje, škropilnice za trsje, poljska orodja, mlatilnice, vitle, trijerje, čistilnice za žito, luščilnice za koruzo, slamoreznice, stroj za rezanje repe, mline za golanje, kotle za kuhanje klaje, stiskalnice za seno, sesalke za vodnjake, železne cevi, sesalke za gnojnico, vodovode itd., od sedaj po zopet zdatno znižanih cenah,

ravno tako: vse priprave za kletarstvo, sesalke za vino, medene pipe, konopljenec in gumijeve cevi, gumijeve ploče, priprave za točenje piva, priprave za izdelovanje sodavode in penecih se vin, stroje za sladoled, mline za kavo, dišavo itd., omare za led, stroje za delanje klobas,

šivalne stroje vseh sestavov, železno pohištvo, železne blagajne, namizne tehtnice, tehtnice na drog, steberske tehtnice, decimalne tehtnice, tehtnice za živino, stroje in orodja za kovače, ključavničarje, kleparje, sedlarje itd. Vse pod dolgoletnim jamstvom, po najugodnejših plačilnih pogojih!

tudi na obroke.

Ceniki z več kot 400 slikami brezplačno in franko; dopisuje slovensko.

Prekupcem in agentom posebne prednosti!

Piše se naj naravnost pod naslovom:

Ivan Schindler, Dunaj III., Erdbergstrasse 12.

Dr. Janko Brejc

naznanja, da je

otvoril svojo odvetniško pisarno v Celovcu na benediktinskem trgu št. 4. (stara Mohorjeva hiša), I. nadstropje.

Uradne ure: od 9. do 12. ure dopoldne in od 3. do 6. ure popoldne. Ob nedeljah in praznikih je pisarna zaprta.

Trgovina z železnino „MERKUR“ Peter Majdič.

Celje, Štajersko. priporoča svojo bogato zalogo **Kranj, Gorenjsko.**

najboljšega železa in jekla, ploščevine, žice, žice za ograje, lite železnine, vsakovrstnega orodja za rokodelce, različnih žag, poljedelskega orodja, in sicer: oral, bran, motik, srpov, grabelj in strojev; vsakovrstnih ponev, ključavničarskih izdelkov ter okov za okna, vrata in pohištvo, žrebljev, vijakov in zakovic, hišne in kuhinjske posode, tehtnic, sesalk, meril in uteži, raznovrstnih stavbinskih potrebščin, ter vsega drugega blaga za stavbe, hiše, vrte itd. itd.

Traverze, cement, strešna lepenka, trsje za obijanje stropov, lončene cevi, samokolnice, oprav za strelovode, ter vse v stroko železne trgovine spadajoče predmete. Posebno opozarja poljedelce k sezoni na svoje izborne travne kose z znamko „**Ciril in Metod**“, koje imam jaz edini v zalogi, patentovane kosirje, kakor tudi svetovnoznane bergamaške, francoske, bavarske, tirolske in kemične osle.

Bogata izber vsakovrstnih nagrobnih križev.

Službo išče

v vseh pisarniških delih vseskozi izurjen, slovensčine in nemščine v govoru in pisavi popolnoma zmožen, bodisi v posojilnici, v občinski pisarni, pri odvetniku, notarju ali sodnji. Ima od vseh teh strani večletna izvrstna spričevala, lahko nastopi kot **solicitator**, je izurjen na pisalni stroj in ume nemško stenografijo. — Ponudbe na naslov:

Dragotin Gobec,

občinski in posojilniški tajnik. Šmihel pri Pliberku na Koroškem.

Istrska klet v Beljaku.

„Istrska vinarska zadruga v Pulju“ je v **Beljaku, Freihaugasse 3**, otvorila za Koroško svojo **podružnico**, katera razprodaja združna vina na debelo in drobno, ter udano vabi prijatelje dobre kapljice na obisk.

Cene na debelo:

Teran II.	K 34.—
„ najfinejši	„ 40.—
belo vino	„ 36.—
muškatelec	„ 56.—

Cene na drobno z zapečatenosteklenico:

Teran II. vel. stekl. okrog 1 liter vsebine	K —70
„ mala „ „ 1/2 litra „ „	—32
„ najfinejši velika „ „ 1 liter „ „	—78
„ mala „ „ 1/2 litra „ „	—36
belo vino velika „ „ 1 liter „ „	—74
„ mala „ „ 1/2 litra „ „	—34
muškatelec vel. „ „ 1 liter „ „	—94
„ mala „ „ 1/2 litra „ „	—44

Steklenice se vzamejo za lastno ceno nazaj, in sicer velika za 21, mala za 7 vinarjev.

Vina v steklenicah:

Muškat beli, najfinejši, steklenica z 7/10 litra	K 1:40
„ rdeči (vin di rose) steklenica	„ 1:40
Refoško steklenica z 3/10 litra	„ 2.—

Opomba. Naša zadruga edina pošilja istrska vina za dunajsko meščansko klet. — Za pristnost vina jamči zadruga.

Cena vžigalic:

1 orig. zabož s 500 zavitki (normal) K. 48.—
franko Ljubljana, 2% popusta.

VŽIGALICE
družbe sv. Cirila in Metoda
Zaloga pri Jv. Perdanu v Ljubljani.

**MAL POLOŽI DAR
DOMU NA ALTAR!**

Te vžigalice
sov pridruži sv. Cirila in Metoda
v LJUBLJANI.

IV. Perdan, Ljubljana.

IV. Perdan, Ljubljana.

1 orig. zabož s 500 zav. (Flaming) K. 52.—
franko Ljubljana, 2% popusta.

Nizke cene. — Točna postrežba.

Podpisani uljudno naznanjam, da sem otvoril svojo **trgovino z usnjem**

v Celovcu, na Novem trgu št. 4, poleg gostilne „zum Kleeblatt“ (poprej Petschounig)

in se vsakemu nudi prilika, pri meni sedaj blago dobro in ceno kupovati.

Prosim torej, da vsakdo svojo potreščino na usnji pri meni oskrbeti blagovoli, ter sme biti zagotovljen najcenejše postrežbe.

Z vsem spoštovanjem

A. Mehur,

trgovec z usnjem v Celovcu.

Ako si hočete po ceni in dobro

pravo švicarsko uro

kupiti, obrnite se zanesljivo do

H. Suttner-ja, urarja v Kranju,

ker te ure so po celem svetu znane kot najboljše. Zahtevajte najnovejši veliki cenik, ki ima blizo 600 podob, katerega Vam pošlje zaštonj in poštine prosto

Izborna zaloga zlatnine in srebrnine.

